

FRANÇOIS DE CORNIÈRE

Visszatérés a téli
idő számításához

egy órával kevesebb lesz éjjel
rádöbbenünk ez legapróbb
mozdulatainkba is beivódik
levelet adunk fel
újságot veszünk
levisszük a kutyát
látjuk az ablakból
árnyat vetnek a lámpák
olyan ez mint egy gyerekkönyv
tudjuk hogy kitalált világ
valami mégis véget ért
mint mikor az emberek
önkéntelenül intenek
az elhaladó vonat után
partján a nyári folyónak
hol minden évben
vízbe fullad egy szerencsétlen
megmagyarázhatatlan okokból
kifolyólag

Színpadi csattanó

mozdulataink az esti
ház elé bakokra
felállított
asztal körül
a lámpafényben
– töltünk innivalót átmászunk
a padok közt tálcáért vagy
villáért szaladunk be a konyhába –
mintha árnyjáték
egy láthatatlan vásznon
a cselekmény nemigen érthető
összefüggéstelen
ám amint megjelenik
egy lódarázs
mindenki tudja szerepét
felpattan
sikoltozik
hahotázik
mozdulatlanná dermed
és az ablakra fehérén
le-lesújtó konyharuha
pontosan kifejezi
a hirtelen ok nélkül
támadó rettegést
melyet egy jól irányzott ütéssel
lecsapunk és a lendületbe beleadunk
annyi mindent nem csak a
pirossal szegett szövetet

Partok

nyilván az utazás hangulata teszi
hogy ilyen közel ülünk
egymáshoz szorulunk
régii fapadokon
mint a nagy film előtt
vetített hírekben
a némafilmek sztárjai
kik az újvilágot
mentek hódítani
partra visszatérünk
a motorház lecsuk
távolodik a part
több mint egy órára
mindent elfeledünk
száz hullám tornyosul
összerogy odalenn
hullámok bálái
láttán felkacagunk
miközben társaink
vállát karoljuk át
meg banális szavak
hogy ugye jól vagyunk
meg ugye boldogok
és miért hallgatunk

Lustaság

szünidő vasárnap
autózájt hallani
elhúznak az úton
szóra sem érdemes
apró események
(kimozduló emberek
vagy meglátogatnak
családból valakit
egy távoli tanyán)
motorok köröznek
halkan egész estig
mely észrevétlen jön
csak árnyék araszol
majd betolják az ég
fiókját csendesen
aztán reflektorok a fák közt
jelzik visszafelé
hogyan a csomagtartók
almával fenyővel
kirándulófotókkal
zöldségekkel tele
míg kinn az asztalon
rettentően lapos
költemény hever
járkál rajta a légy
kinti lámpa alatt
nem oltjuk el nehogy
elszálljon ez az egész

Gól

egy évig gyögmasszázs
műtét sínbe tenni
begipszelt futballista
ki járásképtelen
majd fél szemmel lesik mintha nem is
az első lépteket
előbb a szobában aztán odakinn
majd végül az első ballábas
bomba
az élet hálója egy reggel
szétszakad

Kommunikáció

sorban állás a postán
munkahelyi szag
akár az iskolaszag
passzol az ügyintézéshez
rémlik a messzeségből

az üveglak mögött
lesütött szemek
lassú mozdulatok

az egyik fülkében egy nő
azt kiabálja
nincsen semmi baj

mi
akik a sorunkra várunk
jól tudjuk
hazudik

„Szép lehetett az ég”

Egész nap sétálgattam
a szélfúttá lápvidéken.
Velem jött az ég.

Festménybe illő égbolt
(Boudin vásznára mondjuk)
telve kövér, festett fellegekkel
(bolyhos fehérség, mintha tehéncék).

Folyton változott
így baktatott velem
a kanálispartokon
a víztükrön vastagon.

Hol kék, hol szürke, hol fekete
csusszantak a fellegek
a folyvást mocorgó
szombati fűvön.

Este mondta fiam:
„Szép lehetett az ég.”
Hát ő is becsatlakozott
folyton szertefoszló utam
végén, melyet
költészetnek nevezek.

Keresztnevek

Beszélgetéseink során
visszatérő keresztnevek.
Tudod Charles tudod Georges
tudod Dominique tudod Guillaume
tudod Philippe tudod Robert tudod Gilles
tudod Martine tudod François
haláluk életünk közepén.

Mert halott keresztnevek
bukkannak fel egyszeriben
beszélgetéseink során.
Temetve hamvasztva
elhunyva
minden úgy begyorsult
mióta elmentek.

Jönnek a keresztnevek
róluk beszélnek már nem is tudjuk
tényleg halottak-e.
Mondatainkban ott a kikanyarított
helyük hallható amint a nevek
halk evezőcsapásokkal közelednek
beszélgetéseink során.

LACKFI JÁNOS fordításai